

FOLK OG LAND

NR. 20 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 6. NOVEMBER 1971

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED:

Var Hitlers nærmeste mann sovjetspion?

General Gehlens sensasjonelle avsløringer i memoarboken «Der Dienst»

SANNHET ELLER PROPAGANDA I EN VISS HENSIKT?

General Gehlen som privatmann idag

I.

Så er det storm omkring Martin Bormanns navn igjen i Tyskland. Med jevne mellomrom er jo denne dødsdømte in absentia fra Nürnberg blitt «oppsport» på de forunderligste steder og en rekke jøder har skrytt av å ha avlivet ham. Hvem som har måttet lide for den forsvunne Reichsleiter tier historiene med. Spesielt ivrig i jakten har som kjent den selvbestaltede Simon

Wiesenthal vært, men han lever jo nærmest av å oppspore «krigsforbrytere» og det er vel ikke så mange igjen å oppspore hvis man skal holde seg bare til den tapende side i annen verdenskrig. Wiesenthal har «sikre opplysninger» om at Martin Bormann nyder sitt otium i Sør-Amerika, hvor han lever i sus og dus, bevoktet av trofaste SS-folk.

Dette er naturligvis en for mange akseptabel forklaring. Man holder vedlike myten om det uhyre som var Hitlers nærmeste mann og som — eftersom de andre er døde og borte — nå må bære all nazismens skyld på sine eldede skuldre. Han har ansvaret for overgrep mot nedskutte flyvere, for jødeforfølgelsene, for den tåpelige og meningsløse behandling av slaverne, som derved ble drevet tilbake i armene til Stalin.

Lever Martin Bormann slik Wiesenthal hevder i Sør-Amerika, så er det fremdeles en sydebukk å rette verdens hat mot. Og dette er spesielt sterkt og frådende hos de venstreradikale og kommunistene.

Ikke rart at det da vakte både sensasjon og forbitrelse da general Reinhold Gehlen i sine memoarer hevdet at han hadde sikre beviser for at Martin Borman var russisk spion, at han kom seg over til russerne i mai 1945, og at han har bodd der som en slags Tysklands-ekspert helt til han døde for noen få år siden. Disse opplysninger fremkommer i de nylig utgitte memoarer «Der Dienst», som altså alt fra starten truer med å bli en av de virkelige bestsellere.

Man kan naturligvis ikke uten videre betegne det general Gehlen skriver som tøv. Dertil er han en for kjent person og må forutsetningsvis antas å være den som har hatt størst mulighet for å finne frem til sannheten. General Gehlen ledet under annen verdenskrig avdeling «Fremde Heere Ost» i Canaris' Abwehr. Etter krigen arbeidet han først for amerikanerne på samme felt og overtok senere den selvstendige tyske etterretnings-

tjeneste (Bundesnachrichtendienst). Denne institusjon utviklet han til å bli en av verdens mest kjente etterretningsorganisasjoner. Han ledet denne tjenesten til 1968 og har altså nå løftet litt på det hemmelighetsfulle slør han alltid omgav seg med i boken «Der Dienst». Det er karakteristisk for ham at han holdt seg selv strengt i bakgrunnen, lot seg sjelden fotografere, men om hans dyktighet råder det ingen tvil. I sin etterretnings-tjeneste anvendte han en lang rekke av sine medarbeidere fra Abwehr.

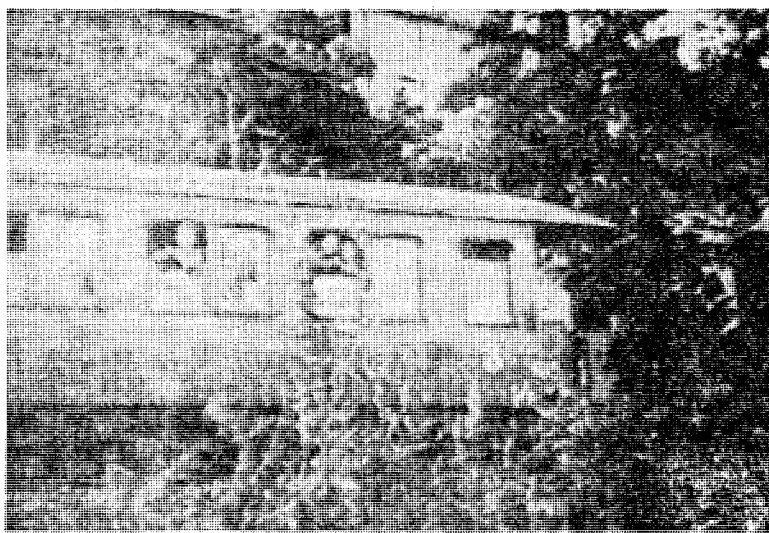

Man kan naturligvis spørre seg selv hvorfor Gehlen har tiert til nå med det han visste om Martin Bormann. Han kunne jo nemlig godt ha latt de riktige steder til-
(Forts. side 7)

ARMINIUS:

Engelbrecht-divisjonen i norsk fjernsyn

SOM ET LEDD I SVENSK SELVRANSAKING

VG gjengir dette «smugbilde» av et av de mange troppetransporttog gjennom Sverige under krigen. Det er så vidt vi kan se et ordinært premienttog som ingen forsøkte å skjule.

Svensk fjernsyn har, på samme måte som det har skjedd i andre land utenom Norge, slått inn på en slags selvransakelsens linje når det gjelder forhold i forbindelse med annen verdenskrig. Det man i en utsendelse nylig — som også ble vist i norsk fjernsyn — drøftet var Sveriges unøytrale handling da det i forbindelse med den tysk-finske krig mot Sovjetsamveldet, som startet i 1941, lot tyskerne overføre Engelbrecht-divisjonen fra det tysk-okkuperte Norge til Finland via Sverige.

Norsk presse var meget taus før utsendelsen og ab-

solutt taus etterpå. Man likte visst ikke det man fikk se.

At det heroiske blad VG på forhånd ikke forstod så meget av det det virkelig gjaldt er intet særsyn der i gården. Det la ut om den tyske permitenttrafikken fra Norge via Sverige til Tyskland etter at Norge hadde oppgitt krigen og benyttet anledningen til å gi Sverige dette sparket: «Ferden gikk lukt over Sverige, hvis myndigheter var elskelige nok til å hjelpe Norges fiende»!

Men, bortsett fra dette vrøvlet, har visst bladet brukt tilsendt reklamestoff

Slik så den minneplate ut som var satt opp i minnelunden for falne danske frontkjemper ved Gudenaen. Den står på privat eiendom, men det forhindret ikke den evig hatefulle danske hjemmefront-pöbel i å begå hærværk — med pressens stilltiende bifall. Les om dette på side 5.

OGSÅ EN FOLKERETTS-EKSPERT

På side 5 behandler Siegfried den nye utgave av professor Frede Castbergs «Juridiske stridsspørsmål, som vi nevnte i lederen i siste nummer.

Likvideringene

G.K. fortsetter sin uhyggelige serie med omtale av et bestialsk drap i Østerdalen av mordere hvis navn er kjent. Side 5.

OM 'FOLK OG LAND' I 1972 kan man lese på side 2. Det medfølger dette nummer en giroblankett for abonnementsfornyelse.

ELLERS NEVNER VI

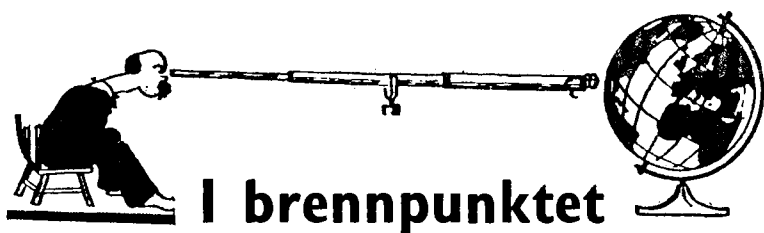
at «I brennpunktet» på side 2 behandler Japans reaksjon på den amerikanske tilnærming til Kina og på hjemmebane Fraser-utvalgets utkast til endelig ødeleggelse av det norske forsvar. På side 4 er det ungdomsstoff som vanlig og ellers er det litt av hvert å finne i bladet.

uten egne kommentarer. Det vil si, det sier i begynnelsen av omtalen at «Endelig er det gått så lang tid at selv svenskene (uthevet av oss) snakker om det». Vi minner da om Ralph Hewins artikkel i forrige nummer hvor han understreker at det nå bare er i Norge man under-

(Forts. side 8)

Gehlen under tjenesten i Abwehr

UTE

Det er en side ved den amerikanske tilnærmingen til Kina som ikke har vært ofret noen oppmerksomhet i norsk presse. Og ettersom det streifer inn på noe som også var et stridsspørsmål under den norske trontaledebatt, skal vi se litt nærmere på det her.

For første gang siden annen verdenskrig ble avsluttet har en japansk avis tatt opp et emne som hittil har vært absolutt tabu: muligheten for japansk væpning med atomvåpen. Og ettersom pressen i Japan i vid utstrekning dirigeres av regjeringen, på samme vis som norsk presse er ensrettet av maktthaverne når det gjelder historieforskningen, så kan man kanskje gå ut fra at det her dreier seg om en tilstekt prøveballong.

Regjeringen har forøvrig selv sist vår gitt visse signaler som antyder en endret forsvars- og utenrikspolitikk. Det herskende liberaldemokratiske parti krevet da annullering av artikkel 9 i konstitusjonen, som sier at Japan «for all evighet» skal gi avkall på å anvende krig som middel i sin politikk og ikke skal holde stridskrefter av noen art. Dette siste er forøvrig forlengst en papirbestemmelse helt fra 1950 av, etter utbruddet av Koreakrigen, da Japan begynte å stille opp de såkalte «selvforsvarsstridskrefter».

Paradoksalt nok er det imidlertid den avspenning som avtegner seg mellom USA og Kina som har gitt støtet til nye krav om opprustning i Japan. I Tokio, som tydeligvis i Oslo, regner man nemlig med at Washington i forbindelse med Kina-tilnærmingen etterhvert vil innstille hjelpen til Nasjonalist-Kina. Den japanske ministerpresident Sato har nemlig ofte understreket at et ikke-kommunistisk Formosa var en viktig forutsetning for Japans sikkerhet. Man kunne derfor ikke akseptere at øya ble overgitt til Peking. Av geopolitiske, strategiske og handelspolitiske grunner overveier Japan, i tilfelle av at USA trekker tilbake sin beskyttende hånd over Formosa, selv å overta protektoratet over Taiwan. Men da kreves det ved siden av økonomisk makt også militær.

Amerikanske japan-eksperter er forøvrig overbe-

vist om at Japan under alle omstendigheter vil rykke opp som en atommakt i løpet av kort tid. Og det vil da ikke bli en atommakt av nærmest symbolsk betydning som Englands og Frankrikes, for Japan er som kjent verdens tredje sterkeste industrimakt, som i løpet av kort tid vil kunne skaffe seg raketter for alle distanser og atomdrevne ubåter. Det sier seg selv at dette vil endre maktforholdene totalt, ikke bare i Asia, men i den hele verden. Sato taler allerede om «Stillehavsårhundret».

HJEMME

Trontaledebatten var så trøtt og uinteressant at vi ikke skal kaste bort plass på den her. Det er nok å slå fast at partipolitikkerne fortsatt er iherdig opptatt med å samle spiker til parlamentarismens likkiste.

Derimot kan det kanskje ha sin interesse å se litt nærmere på det siste attentatet mot det norske forsvar — kanskje mere skjebnesvangert enn den politikk som i sin tid førte til 9. april 1940 ettersom det jo er en ubestridelig kjennsgjerning at allverdens moderne våpen ikke nytter stort hvis moralen er anløpen.

Det er den tydeligvis allerede innen soldatmassen, som man nå så lenge har degget for og daffet med at den oppfatter seg selv som en flokk handelsbetjenter med LO og tariffen bak seg. Det er jo den samme syke behandling og oppdragelse av ungdommen som har ført til det moralske sammenbrudd man kan konstatere på alle områder og det er naturligvis ikke uventet at våre ansvarsløse stemmefiskende partipolitikere av alle partier fortsetter sin onde gjerning. Det som imidlertid må forbaure er at tre norske oberster med den berømmelige Fraser i spissen her bærer ved til bålet. Enten må de da være helt uten kjennskap til det de uttaler seg om, eller de må gi pokker i alt annet enn å sikre seg selv godvilje hos de forsumpede, når de kan legge frem noe slikt som Fraser-utvalget har gjort!

Ikke rart at raseriet stiger hos det troppsbefal som man på dette vis faller i ryggen og at avgangen tør bli stor hos ansvarsbevisste befalingsmenn som har for-

Ja, slik kan man sammenligne!

I «DAG OG TID», som vi må si er meget frisinnet når det gjelder å slippe til andre meninger enn de autoriserte, klipper vi etterfølgende lille innlegg av Erling Ueland, Stavanger (med tittel «Kultur i Nigeria og Norge»):

«Landssvikoppgjøret førde med seg ca. 40 000 fengselsår for NS-folk. Mange vart skotne, hundrevis av landsmenn miste liv og helse i og utanom fengsel for skuld dei tilhøva styresmaktene skapte. Kvinner og born leid vondt, utestengde frå samlivet med andre folk som dei var og med ei uviss framtid.

I Nigeria sa Gowon etter ein av dei råaste krigane i den nyare tid til fiendane sine, då han møtte dei fyrste gongen: «Glad to see you.»

Skilnaden i framgangs måten ligger vel i at Nigeria er eit utviklingsland der norsk kultur ikkje har hatt nok innverknad.»

Bondeutrydderen EEC

Jordbrukspolitikken i de 6 EEC-land har ført til en betydelig tilbakegang for jordbruksbefolkningen. Samtidig stiger antall beskjeftigede i industrien og spesielt i serviceyrkene. I Bundestyskland var det i 1961 beskjeftiget 3,5 millioner mennesker i jordbruket, men i slutten av 1970 var dette sunket til 2,4 millioner. I Frankrike sank tallet fra 4,1 million til 2,9 millioner, i Italia fra 6,2 millioner til 3,7 millioner. I Nederland var det for 10 år siden fremdeles 449 000 mennesker beskjeftiget i jordbruket, nå er det bare 330 000. I Belgia gikk tallet tilbake fra 300 000 til 181 000. Og endelig i Luxemburg fra 21 000 til 16 000.

Så kan en jo selv tenke seg hvorledes det vil gå i Norge. Og hvilket katastrofalt angrep på den nasjonale ryggmarg dette vil medføre.

til å tåle feltlivets påkjenninger. For det er sikkert nok at soldater utdannet på basis av Fraserutvalgets innstilling, som politikkerne sikkerlig vil sluke med hud og hår, vil bli bare kanonføde i alvorets stund.

Det slår oss i denne stund tanken på Per Sivles ord om at støtt det nordmenn (offiserer) lytt vera med når Noregs merke skal hoggast ned. Ved den hærordning som bragte oss 9. april 1940 spilte som kjent høyere norske offiserer (Ruge, Laake og Hansson) en skjebnesvanger rolle.

Politicus

Et skjebnear for FOLK og LAND

Til alvorlig og velvillig overveielse for våre venner

Med den galloperende inflasjon og de usikre forhold på valutamarkedet er det vanskelig å kalkulere våre påregnelige utgifter i året som kommer, men det er ikke tvilsomt at man må regne med en sterk økning. Blant annet er det bebudet økning av bladportoen m.v., og allerede nå er det klart at lønningene i dette arme land vil gjøre et nytt kraftig hopp oppover, noe som vil føre med seg økede utgifter på alle områder.

Vårt blad har holdt det gående i tyve år nå, uten annonseinntekter, mens det ene blad etter det annet bukker under for økonomiske vanskeligheter. Om vi selv skal si det, så er dette noe av et mirakel, ikke minst når en sammenligner med kolle-

PAVEN I PANSER

Vi har lenge mistenkt moderne prester for selv ikke å tro særlig klippefast på hva de forkynner for oss andre, og at grunnen til de tomme kirkebenker stort sett måtte søkes her. Etter hva vi leser later det imidlertid til at vankelmogigheten har forplantet seg ende til topps i etaten — helt til selveste pave Paul VI. Han stoler ikke lenger hverken på Forsynet eller Vårherres beskyttende hånd. Hvordan skal vi ellers forklare det forhold at han lar seg overtale av sin vatikanske «sikkerhetssjef» til å bære en panservest under sin soutane hver gang han skal ut å reise?

VI OPPFØRER

alle som er interessert i nøktern historieskrivning til å sende inn aviser, klipp, bøker, dokumenter m.v. som kan belyse tiden fra 1930 og senere til INSTITUTT FOR SAMTIDSHISTORIE Tostrups gt. 29 — Oslo 2 Tlf. 44 68 83

ger i andre nordiske land. Det svenske blad FRIA ORD måtte i år gå over til månedlig utgivelse uten øket stoffmengde, og det danske REVISION meddeler at det nå vil komme ut bare hvert kvartal.

På den annen side må også vårt blad etterhvert omlegge driften og trekke yngre krefter inn i arbeidet. Vi er så heldige at vi har en flokk nasjonalsinet og dyktig ungdom som interesserer seg for bladet, men skal vi kunne bygge på dem i fremtiden, så må en for godt arbeide kunne gi en rimelig godtgjørelse. Det vil igjen gi økede utgifter.

Vi er meget takknemlige for den støtte vi gjennom alle år har fått fra mange, mange av våre lesere og venner — uten den ville vi ikke ha kunnet holde bladet gående —, men vi er nødt til å understreke sterkt at slik støtte er nødvendig også i fremtiden og at den også helst må være «indeksregulert» skal vi klare å møte det som kommer.

Hva skal en så markere bladpengene for 1972 med?

Avisens styre har overveiet dette nøye og er kommet til at det, alt tatt i betraktning, vil være riktig å sette de ordinære bladpenger til kr. 60,— pr. år, mens studenter, skoleelever og andre som ikke selv tjener penger nok til å livnære seg slipper med halvparten. Har noen økonomiske vanskeligheter og henvender seg til oss, skal vi heller ikke være urimelige.

Det sier seg selv at dette ikke er nok til å dekke utgiftene ved utgivelse som hittil. Vi regner med at våre utgifter fordelt på abonnentene vil utgjøre rundt regnet kr. 90,— pr. år. Det er altså et betydelig underskudd som må dekkes ved bidrag fra dem som har anledning og hjertelag til det. Og det antar vi er de aller fleste når alt kommer til alt?

Så sender vi da med dette nummer giroblanketten for 1972 og håper påny at våre lesere ikke vil svikte oss. De hjalp oss helskinnet igjennom i år og det takker vi hjertelig for. Men, glem altså heller ikke posten «BIDRAG» på talongen nå heller. Og er det noen av våre løssalgskjøpere som vil yde en skjerv, ettersom vi av propagandahensyn ikke finner å kunne forhøye løssalgssprisen, så finner man vår adresse og postgironummeret på bladets siste side. Noe navn er det jo ikke nødvendig å oppgi for de glade givere, hvis man ikke ønsker det.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Landssviker som fredsprisvinner

I 1933 forlot en ung tysk venstresosialist, Herbert Frahm, sitt fedreland og søkte under navnet Willy Brandt havn i Norge, nærmere bestemt hos Arbeiderpartiet, som dengang hadde en tilsvarende politisk innstilling, det bygget på marxismen, som det het.

Ingen kritiserer at denne hel- eller eventuelt halvkomunist ikke fant seg tilrette i det nye Tyskland Adolf Hitler og hans menn skapte etter å ha fått vanlig parlamentariske fullmakter. Det må stå enhver fritt å søke et nytt og mere passende oppholdssted.

Da verdenskrigen også trakk Norge med i ulykken, forsvant Willy Brandt, etter et kort intermesso i norsk uniform, sammen med politiske gelikere over grensen til det svenske rotteriret hvor allehånde spioner og hemmelige agenter opererte.

Bortsett fra hans opptreden i norsk uniform mot sitt eget land kan man ikke egentlig kritisere Brandt for hans forhold til da. Imidlertid nøyte han seg ikke med å lide i taushet som emigrant mens hans land og landsmenn kjempet en innbitt og heroisk kamp mot en veldig overmakt. Han kastet seg inn i denne kamp mot eget fedreland med en utstrakt skribentvirksomhet rettet mot det egne land. Vi minner om boken «Forbrytere og andre tyskere» og om hans lærebok i geriljakrig (mot eget fedreland). Da hans bestrebelser endelig ble kronet med hell og fedrelandet lå der knekket og knust og delt, da iførte Willy Brandt seg norsk statsborgerskap og norsk majoruniform for å delta i okkupasjonen av det tyske fedreland.

Men, hvorledes tar nå dette seg egentlig ut i forhold til den norske § 86 i straffeloven om å hjelpe fienden med råd og dåd? Den dagens norske makthavere (ibefattet Nobelkomitéen) brukte mot 90 000 landsmenn fordi de, etter at krigen i Norge var avsluttet og landet besatt, fortsatte sin dont og forsøkte å gjøre det beste ut av situasjonen. Og den de idag påberoper seg til fortsatt hets og diskriminering av tidligere NS-folk.

Ikke rettere enn vi kan se, ville en Willy Brandts gjerninger ha tatt førsteprisen i det norske landssvikoppgjøret hadde han vært nordmann og handlet slik mot sitt fedreland. For Tyskland hadde ikke avsluttet sin krig slik Norge hadde det. Det var ingen misforståelse mulig der. Og hans «dåd» var ubestridelig og indiskutabel.

For ordens skyld må vi kanskje peke på at landsforræderlovgivningen i vanlige siviliserte land ikke beskjefteger seg med tiltalte politiske syn. Det er ikke straffbart i den sammenheng hverken å være kommunist eller «nazist», hva mange forvirrede hjerner synes å tro.

Skal en da av Nobelkomitéens nye genistrek, dette å tildele en aktiv og omstridt statsmann i full politisk virksomhet som Willy Brandt årets fredspris, kunne slutte at «landssvik» når alt kommer til alt slett ikke er noe kriminelt, men akseptabelt og til og med verd en fredsbetoning? Og skal vi domfelte NS-folk, som jo bare ville være bleke avtrykk av en landssviker av Willy Brandts format selv om dommene var riktige, da trykke den nye fredspristager til våre bryst og føle oss som medbelønnede?

Skal vi, kort sagt, oppfatte dette som en oppreisning fra Nobelkomitéens og the Establishments side?

Vi er redd logikken ikke er disse folks sterke side. Fredsprisen denne gang er jo forøvrig naturligvis i virkeligheten ikke tildelt Willy Brandt med hans røde avkom rent personlig. Den er tildelt EEC, representert ved Arbeiderpar-

OLAF HOLM:

Det forunderlige valg

I.

Nils Kjærs skuespill «Det lykkelige valg» har vi nu opplevet oppført in natura for åpen scene. Det var ingenlunde kjedelig denne gang heller. Til fornøyelse for noen, til ergrelse for andre.

N.K. har nok hatt en underfundig hensikt med å finne på og utstyre sin heltinne med navnet Lavinia.

II.

Kvinnene tapte altså tilslutt tålmodigheten og dannet sin egen bevegelse under mottoet: «Tverrpolitikk». Det er parlamentarismens innerste vesen og betingelsen for at den skal funksjonere demokratisk. I motsatt fall fører den til mange partier og dermed partiinteresser og partikrangel. (Som enhver har erfart og daglig erfarer). Tverrpolitikken har nok trukket mange mannlige «kumulanter», også.

Trass i manglende militær utdanning har kvinnene hatt et åpent øye for verdien av «Det overraskende moment i offensiven», hvilket er utslag av (det i politikken angivelig manglende) alminnelige folkevett. Men kanskje det står menn bak denne gangen?

Moralsk mot forekommer ellers oftere blant kvinner enn blant menn, hvor også det er mangelvare.

tiets gamle marxistiske protesje. Derfor jubler også Høyres Willoch sammen med Arbeiderpartiets Guttorm Hansen og «regjeringa» hans. Og Åse Lionæs har som så ofte før rørt i det nye heksebrygget, som nok vil skape røre og goodwill for Norge innen den tyske opposisjon, som kan komme tilbake til makten igjen før en aner det.

Hva sakens realitet angår, så vet vi ikke riktig om den Willy Brandt, som deltok på rød side under borgerkrigen i Spania, som spanket rundt i norsk uniform, som skrev lærebok i geriljakrig, og som har vært et stadig stridens tegn i Bundestyskland etter at han kastet den norske uniform og ble tysker igjen, er en verdig fredsprisnehaver. Men han faller unektelig godt inn i det mønster som i sin tid startet med Ossietzky.

Så Åse Lionæs med sine borgerlige halehengere, kan nok gni seg i hendene og kvede: Nå dages det brødre, det lysner — i øst.

*

Minneord om en betydelig kvinne

Tanntekniker Anneliese Parow, Trondheim, døde i august, 71 år gammel. Med henne gikk en bemerkelsesverdig og varmhjertet kvinne bort.

Hennes bestefar var som ung sjømann med i et stort forlis utenfor Mandal. Han ble reddet, slo seg ned i Mandal, giftet seg med en agderjente og ble nordmann resten av sitt liv. Sønnen, Henrik Parow, vokste opp i Mandal og fikk sin skolegang i Norge. Han studerte til lege og tok en glimrende legeeksamen i Tyskland. Straks begynte han legepraksis i Berlin og fikk stor søkning. Dette førte til at han også anla et sanatorium ved et av de kjente badesteder ved Østersjøen. Da den første verdenskrig brøt ut var dette et av de største og mest søkte sanatorier i landet. Da krigen sluttet i 1918 var Tyskland utarmet. Det ble umulig å drive det store sanatoriet, og i Berlin var nøden stor.

Men i det nøytrale Norge var det gode tider og legemangel. Parow som satt med seks barn fant det best å dra tilbake til sitt barndomsland, som han i alle år hadde hatt god kontakt med. Han fikk med en gang stil-

III.

Celius stakk, han legger ikke skjul på sin skuffelse. Han har vel ikke annet å ta seg til nu enn, som skikken har vært blant tidligere Celiusser, å etablere seg som selvbestaltet vismann blant sine omgivelser og tilkjenne sin mening om ditt og datt i aviser og på møter uten at noen har spurt ham om den. Men Celius bør være glad for at han foreløpig ikke ble forsøkt kumulert vekk i alle herreder.

IV.

Senterpartiet seiret på mottoet: «Troll, vær deg selv nok». Det har mange tilhengere i dette land!

Kristelig folkeparti hadde sin fremgang på mottoet: «At folket kan saman bu, som kristne det kan seg suma». Meget tiltalende.

Høyrepartiet har vel måttet ta konsekvensen av bl.a. at der også fra det hold har gjort seg gjeldende en manglende forståelse av hva som foregår i Rest-Europas sydflanke. Det tør ha skremt mangan gammel høyremann.

Arbeiderpartiet måtte betale for enkelte medlemmers ideologiske påhitt. Eksempelvis å organisere legene på fast lønn i «stormagasiner». Folkevett ???

SF og NKP krangler innbyrdes om hvem som er eller ikke er kommunistisk. Dem om det.

ling som distriktslege i Gravvik, Rørvik, i Namdal, seinere i Eid, Romsdal. Det var sikkert litt uvant for den store sanatoriumdirektør å skjøtte legegjerningen i de værharde og strabasiøse distrikter, men ingen kalte for-gjeves på ham.

Anneliese ble født i Berlin og opplevde som barn den fredelige blomstringstid før første verdenskrig i en god og rik heim, og hun gjennomlevet krigens elendighet og sammenbruddet. Norge ble hennes annet kjære fedreland. Hun hadde hjulpet sin far i legegjerningen, var sterkt interessert i det, og valgte å bli tanntekniker. Fikk en grundig utdanning i Tyskland, og startet egen tannklinikk i Trondheim i 1924.

Hennes fremragende dyktighet ble snart kjent og hun manglet ikke pasienter. Arbeidsdagen ble lang og hun var et arbeidsjern som aldri sparte seg. Hun måtte snart ha hjelp, og virksomheten vokste stadig. Midt i dette strevet kjøpte hun et småbruk i Melhus og kunne koble av der iblant og være bonde.

Så kom krigen. Det ble en vond tid. Tyskerne var hennes landsmenn, men da Terboven satte igang unntakstilstand i Trondheim med gisselskyting og avsettelse av hederlige mennesker fra sine stillinger reagerte hun voldsomt, og sparte ikke på kruttet i sine anklager mot Reichskommissar, og fikk mange formående tyskere med seg. I krigsårene gikk hun i forbønn for utallige norske og reddet dem både fra forfølgelse og fengsel.

Hun fikk takken for dette da freden brøt laus og rømlinger og nyfødte patrioter overtok. Skjønt hun ikke hadde vært med i noen organisasjon eller krigsinnsats, men bare skjøttet sin fredelige gjerning, ble hun som tysk arrestert og holdt fengslet et halvår. Hennes verdifulle hus med alt innbo i Trondheim sentrum ble stjålet, plyndret og avhendet. Og attpå alt, forretningen ødelagt og hun ble nektet å drive. Da reiste hun til Melhus og var aktiv småbruker i sju år.

Så fikk hun begynne tannklinikken igjen og opparbeidet den på kort tid til en storbedrift.

I alt Anneliese gjennomlevet kom det visst aldri en klage over hennes lepper. Men det var en ting som overskygget alt annet i hennes liv. Det var hjelpsomhet. Hun hjalp tusener i stillhet. Hun var et overskuddsmenneske og hennes største glede var å glede andre. S.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter føddest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Gal mann

Finansminister Ragnar Christiansen er vel den person i Kongens råd som får mest med studentene å gjøre i tiden som kommer. Denne unnselige jernbanefullmek-tigen som har diverse kurs på Sørmarka, styrer idag over økonomi. Vi lever i en rar verden. Her setter man en person som ble ledd ut i en komité, som behandlet finansielle spørsmål, til å lede finansdepartementet. Blant studentene blir finansministeren sett på som en person som kan kysse alle opp etter ryggen og som kan komme med de verste sarkastiske utfall.

Det er også enighet blant studentene at R.C. bør ha en viss bakgrunn i det han skal behandle. Mange økonomistudenter ville sikkert klare jobben bedre.

Tenk på de gjennomtenkte spydigheter han gir sine motstandere i TV. Har man en gal mann i regjeringen, så må det være han. Han vil snart få merke studentenes krav.

Soldat-retrett

I danske aviser kan man lese at vernepliktstida skal senkes til 9 mnd. I de senere år har man jo sett at ungdommens interesse har gått i andre retninger. Hva annet var vel å vente i denne tid?

Apropos militære i Danmark. Intendanten for Hæren skal visstnok — i likhet med hva som er gjort i Bundes-Tyskland — ha kjøpt inn noen tusen hårnnett, slik at også den brave Holger Danske skal få beholde sine lokker. Hvordan man skal ordne seg ved en eventuell mobilisering der man må benytte gassmasker — for

ikke å snakke om under et feltlivs luseplage — har man vel ikke overveid i noen særlig grad!

Det viser seg også at demokratiet må innføres i det militære. Menige skal uttrykke sitt mishag mot de overordnede og mot hele forsvaret som helhet. Man har en

viss følelse av at man i noen grad kan drømme seg tilbake til slutten av 1920-årene og 1930-årene, da alt som het forsvarsvilje, blant visse politikere, var et fandens ord.

Og der som her, jfr. Fra-serutvalgets innstilling.

PER BORGE:

«Nürnbergprosessen og Norge»

I.

Det er i disse dager 25 år siden Nürnberg«dommene» ble avsagt. Denne rettsak som har skaffet forfattere stoff til bøker, militærnektere argumenter og amerikanerne all «skyld» i Sørøst-Asia. Uansett dommenes karakter i prosessen, så var det hele et skuespill bygget på «seierherrens justis».

Det hører til de dypest ydmykelser en har tilføyet det tyske folk etter dets sammenbrudd, at det er blitt fratt sine arkiver. Disse er hovedsakelig lagret i Washington og London. Dermed var allerede muligheten for et forsvar i krigsforbryterprosessen, som dog forestillet eller skulle gi uttrykk for historie-forskning og historisk konstatering, til det ytterste vanskeliggjort. De som representerte aktoratet hadde lagt beslag på samtlige arkiver og dokumenter som en på noen som helst måte hadde kjennskap til, og latt dem sikte av en hærskare av granskningsfolk for å fremskaffe anklagemateriale. Bare dette anklagemateriale ble gjort tilgjengelig for forsvarerne, derimot ble det — tross gjentatte søknader — ikke åpnet dem noen mulighet for selv å få adgang til arkivene for å velge ut frikjennelsesmateriale. Til dette kom — som annen prinsipiell mangel — at man bare fikk adgang til tysk materiale. De utenlandske arkiver forble stengt. (Krauszühler: «Rückblick auf Nürnberg». Hamburg 1949.)

På en særlig tungtveiende måte har disse tingenes tilstand kommet til syne og virket under den første Nürnbergerprosess i forbindelse med Norge og dets besettelse.

Det har ingen hensikt å rekapitulere alt det som hend-

te fra 1. sept. 1939 til 9. april 1940, men jeg vil av hensyn til leseren trekke frem enkelte episoder, samt angi kildemateriale.

Det var klart at Norge på grunn av sin geografiske beliggenhet, måtte komme i stormaktenes søkelys i den krig som var igang. Norge i hendene på engelskmennene ville bety:

- 1) Lukning av Østersjø-gangene,
- 2) Øket fare for mulighet for luftangrep på Tyskland,
- 3) Avskjæring av den igangværende malmtilførsel,
- 4) Alliert angrep på Sverige og besettelse av de svenske malmgruver,
- 5) Endelig overføring av sjøkrigen til Østersjøen.

Besettelse av Norge ved de allierte måtte således nødvendigvis utløse mottiltak fra den tyske krigsmarines side.

Hvilken betydning det fra alliert hold ble tillagt Norges strategiske stilling, fremgår av en erklæring fra den engelske regjering, om hvilken den engelske historiker T. K. Derry beretter: «Innen 14 dager etter krigens utbrudd utstedte regjeringen en erklæring, formet etter rådslagning med stabssjefene, at et tysk angrep på Norge vil bli møtt med samme motstand som et angrep på Storbritannia.» (T.K. Derry «The Campaign in Norway. Her Majesty's Stationary Office, London 1952 s. 10).

«... den britiske plan forutsetter en rekke betingede landganger, som bare ville finne sted, hvis bevis for en passelig reaksjon på mineleggingen øyeblikkelig forelå.» (Derry s. 24).

Denne fremstilling er av den største betydning for den historiske vurdering av utviklingsforløpet for Nor-

KAMPSANGER FRA DENGANG:

Hirden hadde naturligvis mange kampsanger, noen bedre og noen mindre kjent. En av dem var efterfølgende, som er fra den tid da brunskjorta var den eneste uniformen.

32.

Hirdens brunkledde menn

Marsjtakt.

2. Imot hat, løgn og splid i trengslenes tid går vi syngende frem for vårt folk og vårt hjem. For hver nordmann i nød og for arbeid og brød skal vi kjempe oss frem til vår død. Samlingstanken skal bryte seg frem over land, tenne hirdmannens vilje til dådskraft i brann. Frem for arbeidets stat, vi står alltid parat, alltid tapper og tro, kamerat.

ges besettelse. For denne velter ensidig viljen til disse operasjoner over på den tyske regjering, uavhengig av hendingene på alliert side, hvorved også skylden for krigens utvidelse til Norge overfor historien ville falle på Tyskland. En klargjøring av dette spørsmål var avgjørende for den dom som ble felt over storadmiral Raeder i Nürnberg.

La oss derfor se på stillingen og hendingene den kritiske 7. april 1940, som den for utviklingen avgjørende dag, i samsvar med de engelske kilder.

Den 5. april var Beltene isfrie, og således meldt brukbare for skipsfarten fra Østersjøen. Den 6. april forsterkes ryktene om usedvanlig tysk aktivitet.

Likefullt var det engelske Admiralitet fremdeles i tvil om betydningen av disse etterretninger. Om morgenen 7. april ga flåtesjefen, admi-

ral Forbes et bilde av stillingen på grunnlag av de innkomne meldinger om fiendtlige hensikter overfor Norge, men føyet likevel til at dette kunne dreie seg om ytterligere form for «nervekrig» (!)

Den britiske admiral Pound ga 7. mai ordre om at troppene skulle utskipes, som samme dags morgen var blitt innskipet på 4 kryssere i Firth of Forth. Likeledes ble det gitt ordre om å flytte «Aurora», en krysser som skulle dekke en større transport fra Clyde til Narvik, til Scapa Flow. Hele plan R4 ble oppgitt. (R4 var kodenavn for en plan som inneholdt instruksjoner om opprettelse av støttepunkter i Norge. Planen ble besluttet i det øverste krigsråd 28. mars 1940). Det er også klart at britene kunne besatt Bergen, hvorved alle nordenfor

(Forts. side 7)

Måndsbladet
FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Arspris kr. 40,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim.
Kinn

SIEGFRIED:

Folkerettsprofessor på gjengrodde stier

Frede Castberg frisker opp igjen sitt 1961-standpunkt i ny Uglebok (Nattugle?)

Professor Frede Castberg.

Frede Castberg: Juridiske Stridsspørsmål i Norges politiske historie. Universitetsforlaget.

Vi har i en leder vært inne på Universitetsforlagets nye Uglebok-utgave av professor Frede Castbergs skrift fra 1961 «Juridiske stridsspørsmål» som inneholder en rekke kringkastingsforedrag professoren har holdt. Blant annet inneholder den et avsnitt om «Rettsoppgjøret etter krigen». Boken har kommet i en rekke opplag og altså nå som billigbok. Der synes vi også den passer best, for maken til billig argumentasjon i legendens og urettens tjeneste skal man da lete etter.

I den nevnte leder festet vi oss ved professorens godtkjøpsbetragtninger om de domfelte NS-folks sjeloliv og påståtte aggressivitet med dertil hørende funderinger over deres barndom og «mislykkethet». Vi kalte dette for professoralt vrøvl og vi synes nok alle den senere tids avsløringer av den uhyggelige aggressivitet og brutalitet på deres side som professor Castberg regner for sin gir oss rett i det.

Idag skal vi imidlertid se

på andre sider ved den høyst besynderlige folkerett, for ikke å nevne strafferett, som professor Castberg her gjør seg til talsmann for. Hans jonglering med begrepene «krig» og «krigstilstand» er meget betegnende for den juridiske svindel man har anvendt den hele tid for å kunne forsvare urettsoppgjøret. Men det må kanskje også sees på bakgrunn av de besynderlige begreper om rett og urett, om legalt bruk av straffelover osv. som Castberg er fylt av, når han i et påstått juridisk og folkerettslig forsvar for rettsoppgjøret åpent erkjenner at «Det er klart at rettsoppgjøret etter en seierrik krig (!) alltid vil bli seierherrens justis».

Så hvis det er seierherre Castbergs folkerett og strafferett han plederer i dette kringkastingsforedraget, så bortfaller naturligvis enhver ytterligere diskusjon.

Men ellers er det ikke rettere enn vi skjønner blank juridisk svindel i sammenheng med landssvikoppgjøret, som sies å bygge på straffelovens § 86, å slå fast at ettersom det ikke var sluttet noen formell fred med Tyskland så hersket det «krigstilstand» eller «krig» uansett Trondheimsavtalen eller ikke — og gjør det vel altså da fremdeles ettersom det ikke er sluttet noen fred med Tyskland til d.d.

Det avgjørende her er naturligvis hva straffelovens (Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vår medarbeider G.K. skriver:

EN DAG I ØSTERDALEN

Det var en solskinnsfylt dag; nærmere bestemt 23. juli 1944. Et sted i Østerdalskogene lå en lav brunbeiset tømmerhytte. Rundt et bord i denne hytta, satt 6 menn. For den ene enden satt en mann, kneblet og bundet til en stol.

I den andre enden satt en av de seks med en protokoll foran seg. I denne protokollen, som var lukket, sto den skriftlige dødsdommen over den kneblede mannen. Han var dømt til døden for «angiveri».

«Rettsaken» mot ham kom aldri nærmere inn på hva «angiveriet» besto i. Vedkommende dømte fikk ikke anledning til å uttale seg, ble bare truet til å underskrive sin egen tilståelse og dødsdom.

Mannen med protokollen sa: «Som angiver og svin har du levd, og det er du dømt til døden for; som et svin og en angiver skal du dø. Gode nordmenn har du sendt i døden. Gode nordmenn skal sende deg samme veien».

Fire menn reiste seg og rykket «angiveren» på bene. Han var helt fra seg av

skrekk, men knebelen hindret ham i å skrike. To hundre meter bortenfor hytten; i en liten åpning i storskogen var det gravd en dyp grav. Den dømte ble så bundet rundt benene og armene og ble i stående stilling senket ned i graven. Svinebundet som har var, så han jorden risle ned rundt seg. Da jorden rakk ham til brystet, ble «dødsdommen» atter lest opp. Etterpå satte bødlene seg ned og tok en røk, mens de tittet på stakkaren i graven. Øynene hans sto helt ut av hodet i vill, sanseløs redsel og skummet tørt ut rundt knebelen.

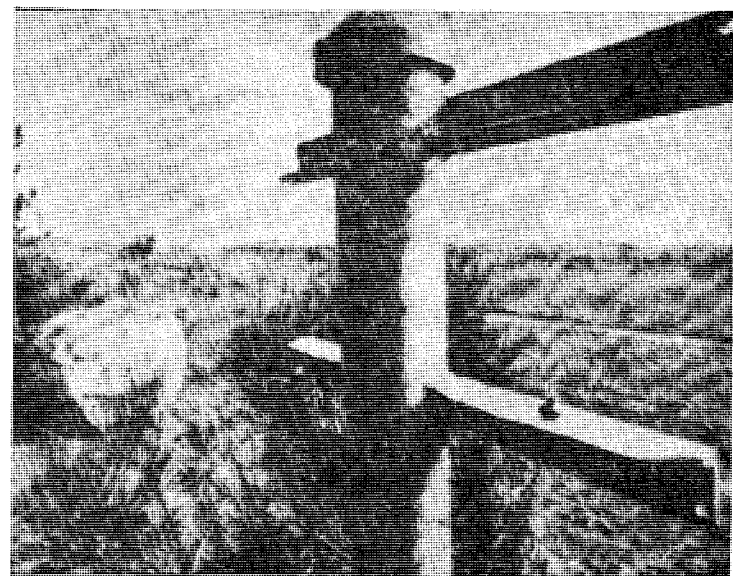
Så reiser bødlene seg og tar spadene, fyller sakte igjen graven. Gresstorven legges nøye på plass og noen grener og annet rask blir lagt over. Alle spor er borte.

Bare suset av storskogen høres. Merkelig sørgmodig i tonen forresten.

Denne hendelsen ble oppsporet eller rettere sagt oppdaget ved en tilfeldighet. En av bødlene døde i 1969. Blant hans etterlatte papirer lå en liten svart notisbok, i hvilken denne tragedien ble skildret. Jeg kjente (Forts. side 6)

Minneplassen for de danske frontkjempere innviet

Men utsatt for hærverk og ødeleggelse av «de gode» bare få dager etterpå

Dansk presse, med bølgeskvulp til DAGBLADET i Norge (antagelig til forbitrelse for VG som ikke kom først med den nye heltebilden), gjengir med dårlig skjult tilfredshet bilder av minnet over falne danske frontkjempere. Minneplaten var klippet av med metallsaks og stenen, som man ser tilvenstre, var veltet ned bakken mot Gudenaen.

Mens folk som professor Castberg og andre forblindede legendeforsvarere vrir sine uttørkede hjerner med hvorledes så mange mennesker kunne slutte opp om det han kaller «nazismen», og hvorunder han innregistrerer også NASJONAL SAMLING og lignende nasjonale bevegelser, så skjer det litt av hvert rundt omkring til belysning av både dette og hint. Professor Castberg antyder at det må være en slags skjult aggressivitet som gjorde at folk sluttet opp om «det aggressive» Nasjonal Samling. Vi har tidligere beskjeftiget oss med dette professorale vrøvl og på vår side antydnet at det nok er på professor Castberg mere nærtstående hold man bør søke aggressiviteten.

I den siste tid har man fått et nytt rystende eksempel på at det var riktig det vi der skrev. Det er den danske «hjemmefront» som har levert det siste bevis, men det minner uhyggelig om hendelser her i Norge under okkupasjonen. Som man vil erindre døde Vidkun Quislings mor under okkupasjonen og ble begravet i familiegravstedet. Noe som førte til at det ble begått hærverk mot dette av «de gode».

I Danmark har man som kjent etter års arbeide fått istand en minneplass for de dansker som falt i kampen mot bolsjevismen. Plassen er innkjøpt av initiativtagerne og er således privat eiendom. Det er også anskaffet en stor granittsten, som det er meningen senere skal fornyes med en innskrift. Imidlertid har man vært utsatt

for trusler om sabotasje og hærverk og har derfor ventet med å gjøre stenen ferdig. Men det er satt opp en minneplate med følgende innskrift:

«Minnelund for danske faldet i kampen mod kommunismen under den anden verdenskrig. Skjænket av venner og Slægtninge. Indviet 1971.»

Minneplassen befinner seg i nærheten av Aarhus, nærmere bestemt ved Gudenaen, og den ble innviet 25. september. Plassen er imidlertid ikke på langt nær ferdig ennå. Den er omgitt av nåletrær og også noen løvtrær, men prosjekterte anlegg på selve området mangler ennå.

Innvielsen hadde samlet ca. 100 innbudte fra de fleste deler av landet. Formannen i Minnefondet, gårdeier Kr. Lorentsen, ønsket velkommen og sa bl. a. at plassen er for alle kategorier av tilbakevirkende straffelovers ofre, men som frontkjempere, der i likhet med de øvrige folk i Frikorps Danmark meldte seg til kamp mot kommunismen på den danske regjeringens oppfordring, understreket han at det ikke var eventyrere som meldte seg, men alvorlige unge menn som var klar over kommunismens fare for Danmark.

Innvielsestalen ble ellers holdt av kaptein Poul Sommer, som bl. a. understreket at «det er ikke oss som hater, og jeg ville ønske at våre motstandere også ville vinde frem til å forstå at (Forts. side 7)

Folkerettsprofessor på — —

(Forts. fra side 5)

§ 86 tar sikte på å ramme, og det må da være innlysende også for professor Castberg ettersom man har funnet det nødvendig å forbedre den.

Både den vanlige straffelov og den militære straffelov tilkjennega i 1940 klart hva det lå i begrepet «krig» og som altså var forutsetningen for lovens anvendelse.

Når det gjelder den sivile straffelov, så er iflg. §§ 87 og 88 betingelsen for å anvende § 86 «krigstid», som formuleres slik: «naar den væpnede Magt eller nogen Del af samme er besluttet sat paa Krigsfod». (Jfr. § 8) I tilknytning hertil taler da også den militære straffelov om «Handlinger som forøves i Krigstid».

Det er på det rene at da Trondheimsavtalen ble undertegnet av den norske og den tyske overkommando etter at kontakt var søkt ad diplomatisk vei, så var det bare den norske nordarmé (vesentlig 6. divisjon) som var under våpen og altså «paa Krigsfod». Den ble demobilisert etter divisjonens ordre av 6. juni 1940. Det angis forøvrig klart i Trondheimsavtalen at «samtlige norske stridskrefter» legger våpnene ned og ikke skal ta dem opp igjen så lenge verdenskrigen pågår. Følgelig var det da ingen norske stridskrefter «paa Krigsfod» og § 86 eller den militære straffelov kunne derfor ikke anvendes.

Så enkelt er det, herr professor, når man ikke vil jukse da. Det burde vel også fortelle professoren noe dette at man overhodet ikke gjorde forsøk på å anvende den militære straffelov på handlinger forøvet av krigsmenn (f. eks. fastlønnte offiserer) etter Trondheimsavtalen (bortsett fra i saken mot oberst Sundlo, hvor hovedanklagen gjaldt et forhold før avtalens undertegnelse — hvor han ellers ble frifunnet).

Det er vel heller ikke Castberg ukjent at Administrasjonsrådet, som jo godkjenner som en lovlig institusjon og som fikk Kongens takk for sin innsats, regelrett oppløste hele det norske forsvar og satte restene under sivil administrasjon. Det kunne vel da ikke godt være «paa Krigsfod» etter det?

Vi noterer oss ellers med interesse at Castberg ikke helt avviser tanken om at Trondheimsavtalen (og Bjørnfjeldavtalen, som han ikke nevner) kan ha avsluttet krigen, selvom han jo prinsipielt og som første for-

svarslinje holder på at den bare gjaldt tropper i Norge. Men selv om den skulle ha avsluttet krigen og bundet Norge til ikke å ta den opp igjen, så spiller ikke det noen rolle, skriver den elastiske professor. For det er jo en kjennsgjerning at Kongen og hans regjering virkelig fortsatte krigen fra England. Rettsoppgjøret er like lovlig for det ettersom det altså var «krig». Det betyr eventuelt bare at «Norge» i strid med folkeretten begynte en angrepskrig mot Tyskland og altså overtok ulovligheten. Simsalabim!

La oss føye til det professor Castberg utelater, at et slikt brudd på den avsluttede våpenstillstandsavtale i Oppenheims verdenskjente «International Law» karakteriseres som en kriminell handling hvis det dreier seg om en lovlig regjering og en krigsforbrytelse hvis den begås av andre.

Vi skulle tro at professor Castberg meget vel er klar over at den folkerett han doserer er høyst spesiell og castbergsk. Den er på en rekke punkter i strid med det som anføres i «International Law», folkerettens standardverk. En kunne derfor ta punkt for punkt i hans betenkning og pille det fra hverandre med sitater fra «International Law», men det har vi hverken plass eller krefter til. Vi skal bare beskjefte oss med enkelte springende punkter.

Professor Castberg hevder således at overtredelse av folkerettens bestemmelser, slikt som f. eks. ulovlig lovgivningsmyndighet fra en eksilregjeringens side gjeldende for det okkuperte hjemland, er en sak som bare vedrører de stridende stater som sådanne og er befolkningen uvedkommende. Og når tvsterne ikke har protestert mot eksilovgivningen, så er altså saken iorden!

Dette er iallfall i strid med gjeldende norsk lov. Vi tenker her ikke bare på Grunnlovens § 17 som uttrykkelig forbyr slik lovgivningsvirksomhet. Det bortforklarer jo en Castberg og en norsk Høyesterett med at man var i en «nødsituasjon». Den bestod vel da i dette at gjeldende lov ikke rammet de politiske motstandere i NS og at man derfor måtte forbedre den! Men, det er også i strid med det som direkte er anført i den straffelovs-paragraf (86) som landssvikoppgjøret påstås å bygge på. I denne paragraf heter det nemlig ganske klart at unntatt fra straff etter paragrafen er folk som er

bosatt på fiendens område, og det er vel i høy grad folk i et okkupert land! Dette er forøvrig et prinsipp som også er knesatt i folkerettens bestemmelser om «Bostedets lov».

Jo mer vi leser professor Castbergs febrilske forsvar for det «rettsoppgjør» som alle jurister i sine hjerter vet ikke lar seg forsvare hverken juridisk eller for den saks skyld moralsk, så må vi tenke på gutten som regnet ut at han var eldre enn far sin!

Han hevder således at det ikke er «noen som helst grunn til å anta at den norske konge og regjering mistet sin stilling som lovlige norske statsmakter ved å ta opphold på en alliert stats territorium under krigen.» Dertil er jo først og fremst dette å bemerke at Norge aldri har vært «alliert» med England. Hvorledes forholdet fortonet seg for eksilregjeringen selv burde Castberg ha kunnet lese seg til i bøkene til Koht og til Hartmann. Isteden hevder han da at Kongen i England «fortsatt hadde sin fulle handelfrihet», noe som åpenbart ikke er riktig. Man kan bare tenke på striden om de britiske angrep på norskekysten, de påtvungne nye okkupasjonsavtaler i mai 1944 og meget mere.

«Det som er det vesentlige, er at hjemlandets befolkning fremdeles slutter opp om sine lovlige myndigheter. Og denne folkets tilslutning var i høy grad i orden for Norges vedkommende.»

At det går an å skrive noe slikt for en juridisk ekspert! Forholdet var jo nemlig det at denne «hjemlandets befolkning» gjennom de valgte stortingsmenn og andre ledende menn klart ga uttrykk for at eksilregjeringen ikke kunne utøve regjeringsmakt i Norge, at de med stort flertall stemte for å avsette Kongen og at de ville slutte fred også formelt med Tyskland og etablere et nytt norsk hjemmestyre, Riksrådet, hvori også en rekke fremtredende NS-folk skulle delta.

Og ikke nok med det. Da det etterhvert som det ble mere og mere sannsynlig at Tyskland ville tape krigen — ikke minst etter at Sovjet-samveldet var kommet med for alvor og senere også USA — så vokste også den lille jøssingflokk synlig og en fikk en slags motstandsbevegelse, som riktignok på sett og vis samarbeidet med britiske agenter, men som ingenlunde følte seg forpliktet overfor eksilregjeringen. Snarere tvertimot.

Man opererte som en slags internasjonal organisasjon og først henimot slutten fikk politikerne av den gamle skole og eksilfolkene overtaket. Så at det var «i høy grad iorden» for Norges vedkommende må en vel sette et spørsmålsteget ved.

Professor Castberg kjører fremdeles i år 1971 — for han har vel iallfall sett gjennom denne nye utgaven? — med den gamle platen om at landssvikanordningen var lovlig, selv om den ble gitt tilbakevirkende kraft, fordi den var «mildere» enn straffelovens § 86. Også det er åpenbart uriktig og villedende. Det som er riktig er at den nok ga anledning til å anvende mildere straff enn forutsatt i § 86 overfor «mildere former for landssvik», men professor Castberg som er slik ekspert på «aggressivitet» hos denne og hin, må vite at eksilfolkene så avgjort ikke var innstillet på å mildne saker og ting, men akkurat det motsatte. «Mildheten» ble prestert for overhodet å kunne ramme alle og enhver man ønsket, for selv et oppagitt folk ville vel ha steilet hvis man hadde gitt enhver småsynder 3 års fengsel.

Og professor Castberg underslår overfor sine lesere og overfor de lyttere som i sin tid hørte hans foredrag, at de straffebestemmelser som ble vedtatt borte i London så langt fra «mildnet» bestemmelsene i straffelovens § 86. De innførte dødsstraff, de innførte særdomstoler istedenfor de gamle retter, de innførte straffarbeide istedenfor fengsel eller enndog hefte, de legaliserte rov av formue og eiendom og de innførte en rekke rettighetstap av stor konsekvens for de dømte.

Det kunne være hauger av andre ting å ta med, men det får stå hen. Vi har iallfall her gitt en liten prøve på jøssingjuss, dypfryst fra 1961 og servert i 1971. La oss bare for rettferds skyld nevne at professor Castberg ikke tror på Elverumsfullmakten som eksilregjeringen begrunnet sin lovgivningsvirksomhet med, at han er mot det kollektive ansvar man instituerte for å kunne utplyndre NS-folk «lovlig», og at han nok mener at eksilregjeringen gikk «vel langt» i lovgivningsvirksomheten. Men det måtte jo være opp til dens eget skjønn, sier den forståelsesfulle professor udi folkerett.

Det som egentlig forunderer oss er ikke i første rekke den forunderlige juss som presteres omkring landssvikoppgjøret. Den svarer jo fullt ut til jøssingenes samtidshistorie. Det forunderlige er at det bakom alt tilsynelatende det selvsikre

som presteres i en fremdeles ensrettet presse dog på ansvarlig hold råder slik usikkerhet og panikk at man er nødt til å drive forsvar av denne art og kvalitet.

Likvideringene —

(Forts. fra side 5)

mannen og hans familie meget godt, for mitt arbeide bragte meg i berøring med dem. Mannen var en kjempe på mange måter, og jeg likte ham meget godt. Vi var venner. Så jeg ble meget, meget rystet over den svarte notisboken. Den inneholdt et synderegister så forferdelig svart, så jeg ble kvalm. Det var sikkert ikke meningen at jeg skulle få lese denne «syndebekjennelsen», for siden å ta det viktigste av den med meg, i notats form. Jeg fikk nemlig siden vite at enken fikk forespørsel om noen hadde lest eller rotet i papirene. Hun svarte nei.

Alle mannens papirer ble tatt ved et innbrudd straks etter.

Også på meg faller litt av skyggene fra denne historien. Mannen var nemlig en meget god venn av meg, så mitt tap var dobbelt. Jeg mistet en god venn, og jeg mistet ytterligere noen illusjoner om «den meneskelige godhet». Men slik er livet.

*

Den myrdede het **Karsten Løvseth** og var 27 år gammel. Nøyaktig fødselsdato ukjent. Hjemmehørende i Oslo, men var innflytter. Ugift, men hadde en sønn som visstnok skal bo i Gøteborg.

De seks som utgjorde mordkommandoen var følgende:

1. A. H., 32 år.
2. K. H., 21 år.
3. K. V., 21 år.
4. K. F., 19 år.
5. A. S., 37 år.
6. A. N., 24 år.

De tre førstnevnte forsvant sporløst under et forsøk på å nå England i båt.

Nr. 4 byttet navn straks etter og lever nå som uføretrygdet i Sverige.

Nr. 5 bor i Troms. Ialffall er dette siste kjente oppholdssted.

Nr. 6 døde i 1969. Han hadde det «fortrinn» at han førte en slags dagbok over små og store hendelser. Det er fra denne boken jeg har hentet dette ekstraktet.

Om de øvrige medskyldige har jeg gjennom de vanlige kanalene, (telefon og brev) konstatert det som her foreligger.

Selve hendelsen fant sted i traktene mellom Ljørdalen og svenskegrensen. Offeret ble tatt da han syklet på veien mellom Pladsen og grensen.

Årsaken til tragedien var at den myrdede, Løvseth,

VAR HITLERS — — —

(Forts. fra side 1)

flyte meldingen uten selv å tre offentlig frem. Og hvorfor slipper han det frem akkurat nå?

Men, la oss først se litt på bakgrunnen for den røde spionasjetrafikk under annen verdenskrig. Det er en historisk kjennsgjerning at denne spionasje var så effektiv at order og anvisninger fra OKW nådde frem til russerne før de nådde ut til de egne avdelinger, og at dette da naturligvis hadde avgjørende betydning for hele felttoget i øst. Og kostet hundretusener av tyske liv. Man har hørt opp endel av de spioner som var engasjert i dette, men selve hovedkilden har man ikke funnet frem til ennå. Det må ha vært en mann i fremtredende stilling med adgang til førstehånds opplysninger, antagelig direkte hentet fra Hitlers Lagebesprechungen med sine generaler. Man har gått ut fra at det måtte dreie seg om en høyere tysk offiser, noe som man så meget lettere trodde på eftersom så mange tyske offiserer var innblandet i attentatforsøket mot Hitler i juli 1944.

Nå må man imidlertid være oppmerksom på at det her dreier seg om to vidt forskjellige ting. Neppe noen av dem som deltok i Stauffenbergs kupforsøk ville vel ha godkjent spionasje for fienden som akseptabelt og hederlig. Bortsett kanskje fra et ganske bestemt hold som vi skal komme tilbake til senere.

Og nå bringer altså general Gehlen den høyst overraskende opplysning at den store forræder og spioningenlunde var noen høy tysk offiser, men simpelthen Hitlers nærmeste mann de siste år, Rudolf Hess' efterfølger som stedfortredende partisjef, Reichsleiter Martin

ved et par anledninger iflg. ordre og påbud i straffelovens § 139 hadde bistått Statspolitiet med oppklaring av sabotasjehandlinger. Løvseth merket at han var i faresonen og forsøkte å rømme. Men han ble som nevnt, kidnappet og ført til mordplassen. Her utspant det hele seg, i form av en «rettssak». Dommen var enstemmig. «Protokollen», som var en vanlig skrivebok, tok K. V. hånd om. Den har siden vært sporløst borte.

Det er mulig at denne historien kunne vært fyldigere, men det har ikke vært mulig å etterkomme et slikt ønske. Forresten, det er mer enn nok det som står.

Vennlig hilsen G.K.

Bormann. Og det var intet dårlig valg, eftersom Bormann både var høyst upopulær i vide kretser (også innen partiet) og han dessuten lett kunne skaffe seg de opplysninger av militær art det her er tale om. Riktignok deltok han vanligvis ikke selv i de nevnte Lagebesprechungen, men det ville sikkerlig ikke falle ham vanskelig som Hitlers fortrolige og nærmeste mann å få rede på hva han ønsket. Man ser ham da også stadig ved Hitlers side på alle fotografier fra dengang.

Før vi ser litt nærmere på denne Martin Bormann, på hans liv og på det siste utbrudd fra bunkeren i Berlin, skal vi imidlertid for ordens skyld se litt på hvilke motiver en general Gehlen kan ha hatt for simpelthen å dikte opp hele historien — noe mange hevder han har gjort, ikke bare på den ytterste venstre fløy. Deres motiver skal vi straks se på også.

For det første avtegner det seg et sterkt motiv i Willy Brandts østpolitikk. Hvis Stalin kunne anbringe sin sjefspion som Hitlers nærmeste mann, så ligger det nær å anta at det vil være ulike lettere idag å gjøre det hos en godtroende (?) Willy Brandt eller en Wehner, gamle kommunister begge to forøvrig. Og dermed kan man da kaste mistankens lys over hele østforhandlingene og østpolitikken.

Men det er også muligens et annet motiv. Abwehr under Canaris drev, iallfall når det gjaldt en lang rekke av offiserene der, blankt forræderi fra krigens første dag. Det var Abwehr som røbet aksjonen mot Norge og Danmark før den ble satt iverk, men da ingen kunne tenke seg at et slikt forræderi virkelig var mulig, trodde ingen på det. Og senere drev Abwehr som kjent et underlig spill. Vi minner i den forbindelse om Abwehrobersten som utspurte en godtroende Quisling i Køben-

havn (uten å få vite noe, medgir han forøvrig selv) og som så via en Sverre Hartmann trådte frem for å belaste den døde. Hans opplysninger, til og med på bakgrunn av årelangt fangenskap i Sovjet, syk og gammel, bør man nok også ta med en eller flere klyper salt. Det var også Abwehrfolk som ledet nedrakningsfelttoget mot Quisling under okkupasjonen. Det kan alt være ledd i forsøk på å tilsløre et eget forræderi av uhørte dimensjoner.

Det er derfor utvilsomt grunn til å spørre om Gehlens forsøk nå på å kaste Martin Bormann for ulvene skyldes dette at det nettopp har begynt å snøre seg sammen om de virkelige storforrædere i Abwehr? Kort sagt: Var det Abwehr selv som spilte den rolle man nå tildele Martin Bormann, som ikke kan svare for seg eftersom han utvilsomt er død, enten det nå skjedde i Berlin dengang under utbruddet, slik Axmann bl. a. hevder, eller i Sovjetsamveldet senere.

Hvorfor nettopp en Simon Wiesenthal skriker opp som en stukken gris ved Gehlens påstander om Bormann, trenger ingen nærmere forklaring. Og at kommunistene og deres medløpere på venstre fløy gjør det sier seg selv.

Her har man år ut og år inn fremstillet nettopp denne spøkelsesfiguren i Sør-Amerikas urskoger som en slags personifisering av den brutale, onde «nazist». Han var jo også mannen som fant opp det for motstanderne så kjærkomne slagord om «undermenneskene i øst» og som kvalte i fødslen alle forsøk på å drive en østpolitikk som gjorde østfolkene til medarbeidere i kampen mot bolsjevismen. Bormann stod alltid for de mest brutale undertrykkelsesmetoder overfor ukrainere, polakker og russere. Han har utvilsomt skylden for mange av

Minneplass for — —

(Forts. fra side 5)

hat aldri fører til noe godt.»

Det skulle imidlertid vise seg at denne appell ingen virkning gjorde på «de gode» (som altså ikke er aggressive). Allerede noen dager senere kunne dansk presse med store overskrifter og uten beklagelse meddele at det var øvet hærverk på plassen. Den store stenen, som altså foreløpig ingen innskrift hadde, ble veltet ned i Gudenaen, og de mange kranser, også signerte, og veldet av blomster fra de efterlatte ble ødelagt. Også den oppsatte minneplate med den innskrift vi nevnte foran var fjernet. Platen var simpelthen klippet istykker med en metallsaks.

jødeforfølgelsens hendelser. Så alt ialt egnet han seg altså ypperlig som et symbol på den brutale tysker.

Men hvis altså nå Gehlens påstander virkelig holder stikk, hva så med kommunismens eget ansikt? For da er det jo Bormanns oppdragsgiver, Sovjetsamveldet (og i siste instans dets allierte) som har skylden både for tyskernes politikk i øst, for jødeforfølgelser og for annen påstått tysk brutalitet. Når det spesielt gjelder jødeforfølgelsene, så kan mange kanskje tenke at egentlig er det jo Russland som er pogromenes land, og noen jødevenn viste jo heller ikke Stalin seg å være.

Ikke rart altså at rystelsen og forbitnelsen på venstre fløy er stor og at PRAVDA iler til med voldsomme anfall mot Gehlen og dementier over en lav sko.

Men det beviser jo hverken det ene eller det andre.

I neste artikkel skal vi se litt på personen Martin Bormann. Så får da leserne etterhvert selv gjøre seg opp en mening om hva som er sannhet og hva som er propaganda i en bestemt henseende. Men vi kan vel allerede som avslutning her slå fast at selv om Gehlens opplysninger om Bormann er riktige, så kom de iallfall på et for motstanderne av den tyske østpolitikk usedvanlig gunstig tidspunkt.

Og det er også uunngåelig at mange her ser amerikanske fingre bak det hele. Selv om det ikke kommer offentlig frem, så er utvilsomt CIA's begeistring for Brandts østpolitikk meget liten, og eftersom Gehlen jo lenge sto direkte i amerikansk tjeneste, kan man kanskje trekke visse slutninger om hvorfor avsløringene kommer akkurat nå.

(Fortsettes)

Forøverne av denne geme- ne handling oppgis i pressen å være «Frihedskampens Veteraner», så man skulle jo tro det måtte være enkelt for politiet å finne frem til dem. Men man er kanskje like uinteressert som pressen i at lov og rett overholdes også av «de gode»?

Det er ikke godt å vite om hærverket er ment som en provokasjon som skal frembringe mottiltak fra de rammede. Det er jo i Danmark som i Norge nok av minnestener og plater for dem på den annen side, så det ville ikke være vanskelig å svare med samme mynt. Vi må imidlertid skuffe professor Castberg med at aggressivitet syns å mangle fullstendig på «nazisiden». Iallfall advarer REVISION inntrengende mot å falle for fristelsen til å gjøre gjengjeld. «Lad de saboterende Forbrydere være ene om Skammen og Hadet og ene om at demonstrere deres Lavmaal i Tilværelsen», slutter bladet.

For ungdommen

(Forts. fra side 4.)

— etterpå av tyskerne besatte — punkter ville være avskåret fra den nødvendige forbindelse med Tyskland.

(Fortsettes)

FOR HUNDRE ÅR SIDEN

De militærpolitiske omstendigheter i året 1871 endte som så ofte med tyske troppers inntog i Paris. Ikke uten en viss interesse er hva den franske forfatteren Lagrange noterte seg mens han betraktet germanernes forbimarsj:

«Det var et storslagent skue, stolte ryttere, blonde og med blå øyne. Man måtte tenke på goterkongene, på Barbarossa, på de gamle borggrevene fra Rhinen og Albrecht Dürers raderinger. Man må være rettferdig mot sin fiende. Disse høyvokste skikkelsene hadde karakter. Blant dem merket man seg Wilhelm, kongen av Preussen, Bismarck og Moltke . .

Men bak etter denne armé kom noe som var enda mer interessant. Bak denne armé kjørte en vogn. Og i den vognen satt med dårlig holdning og mørkt hår, fire jøder i sivil. Det var de jødiske bankierene som hadde til oppgave å innkassere våre milliarder . . . Disse fire bankierene er mektigere enn førerne av den stolte armé.»

REDAKTØR PER BORGE
vil fremtidig være å treffe i redaksjonen torsdage mellom kl. 14.15 og 15.15.

Bormann var informert om også de militære hemmeligheter. Her i Führerbauptquartier sammen med Hitler og Keitel.

Engelbrecht-divisionen

(forts. fra side 1)

trykker dette å «snakke om det».

I forhåndsomtalen heter det at den svenske programserien «nokså uddramatisk skildrer begivenheter som satte landets nøytralitet på spill.» Hvorfor da så taus etter at serien var vist? Kan-skje det var litt skjult dramatikkk likevel?

Det var, som nevnt, i juni 1941 at den tyske divisjon, som hadde sitt navn etter generalmajor Erwin Engelbrecht ble flyttet fra Norge til Finnland. Den svenske filmen i norsk TV, viste oss Engelbrechts tropper, etpar tusen mann, som «inntok Oslo 9. april». Vi fikk, formodentlig til stor ergrelse for alle heltene se hans tropper med musikkorps i spissen marsjere inn i Oslo eskortert av politimester Welhavens ridende politi og med måpende menneskemasser på begge sider.

Vi fikk også høre at Engelbrecht hadde vært med den senkede Blücher, men at han reddet seg iland, hvorefter han dro til Oslo og inspiser-te sine innmarsjerende tropper. Det riktige er som kjent at både han og de andre fra Blücher ble tatt tilfange av norske tropper, men da man formodentlig ikke visste om det var krig eller ikke, og de som vel burde vite det hadde stukket av, så ble fiendens militære ledelse sloppet løs igjen slik at den kunne begi seg til Oslo med norske kjøretøyer!

Det ble heller ikke fortalt at denne samme Engelbrecht også spilte en politisk rolle i april dagene. Det var ham politimester Welhaven søkte tilflukt og trøst hos i sin motstand mot statsminister Quisling og som medvirket på jøssingsiden til man fikk fjernet den siste innehaver av norsk suverenitet og erstattet ham med Terboven og Administrasjonsrådet.

Vi kan også nevne at forholdet mellom Engelbrecht og Quisling det følgende år ingenlunde var godt. På en festlig tilstelning, såvidt vi erindrer i Trondheim, var begge to tilstede. Engelbrecht la skrytende ut om sin «erobring» av Norge og Quisling, som ble sint, slo i bordet og sa at hverken Engelbrecht eller andre ville hatt skyggen av sjanse til å sette seg fast her hvis det var blitt mobilisert i tide. Tyskerne hadde ikke kjempet mot den vanlige norske hær.

Den svenske filmen ga mange interessante glimt fra dengang, blant annet røbet den at de tyske tropper på reisen gjennom Sverige ble varmt hyldet av befolkning-

«HANS VERSTE OPPLEVELSE»

I ukebladet ALLERS for 24. august finner vi en stor omtale av distriktslege Ingolv Urnes i Ullensaker. Det er sikkert pent og riktig alt sammen, så det er ikke det vi fester oss ved, men den uredelige måte både norsk ukepresse og norsk dags-presse omtaler hendelser fra okkupasjonstiden på. Bladet skriver (tekst Kirsten Heggedal): «Urnes betror oss at hans verste opplevelse likevel var bombingene av skolen

på Laksevåg under krigen da 150 barn omkom, og de døde barna «ble stablet som brød» i hyller på Haukeland sykehus». Og så er da i den almene bevissthet nok en grufull tysk ugjerning bokført, ikke sant? Det man astendigvis burde ha opplyst om var at denne fullstendig meningsløse krigsforbrytelse ble begått av britiske flyvere — eventuelt nordmenn i britisk tjeneste. Æres den som æres bør!

DET TRUER MED KRIG

igjen i den verden fri for frykt og krig og aggressjon som herrene Roosevelt, Churchill og Kamerat Stalin skapte med sin verdenskrig, nå mellom India og Pakistan, som jo ikke ryker i tottene på hverandre for første gang. Pakistan er medlem av den amerikanske krigsallianse (SEATO) og så har Sovjet naturligvis trykket India til sitt bryst — det pågår jo som kjent «avspenning» skal en tro norsk utenrikspolitikk. Det heter nå at de indiske stridskrefter skal omstilles helt på sovjetiske våpen. Man har blitt enig om leveringen av raketter, Mig-jagere av den mest moderne type og tallrike stridsvogner. Sovjetiske «militærrådgivere» er allerede enten på vei eller ankommet til India og Det indiske hav blir «lukket» av den røde flåte.

ISRAELSK MILITÆR-NEKTERE

Man hører lite om israelske militærnektere, som rimelig kan være forresten eftersom man der ikke daffer slik med folk som for eksempel i Norge. I Israel straffes militærnekting med 5 års fengsel. Likevel hender det altså. Således erklærte tre unge israelere nylig: «Vi er ikke villig til å gjøre tjeneste i en erobringshær og bli undertrykkere.»

høyst motvillig for dette argument. Men filmen ble beslaglagt. Jeg kom såvidt med toget igjen.

Da jeg senere skulle reise tilbake til Norge, ble jeg nektet gjennomreise av de svenske myndigheter. Mens Engelbrecht og hans 12 000 mann altså noen måneder senere fikk passere fritt. Jeg kom tilbake til Norge med et tysk militærfly.

PROTEST MOT UMORALEN

Under minnesmerket for admiral Nelson i London samlet det seg nylig 40 000 briter i en demonstrasjon mot «den moralske forurensning». Først og fremst krevet de et «rent fjernsyn». Prins Charles sendte lykkeskningstelegram til møtet. Det forbausende ved demonstrasjonen var ellers, heter det, det store antall ungdommer som deltok.

STAUFFENBERG «REAKSJONÆR»

Sønn av Hitlers attentatmann Graf Stauffenberg er formann i den høyreanstrøkne Junge Union og uttaler seg offentlig til stort raseri for den venstreradikale Münchener Katolische Kirchenzeitung. Dette kardinalblad hevder til og med at Stauffenberg betjener seg av deres sprog som engang henrettet Stauffenbergs far. Rent bortsett fra at alle vet eller burde vite at også attentatmannen Stauffenberg hadde en politisk innstilling og en nasjonal innstilling, som man idag uten å nøle ville ha kalt reaksjonær — det sønnen nå beskyldes for — så er det et stivt stykke å beskyldre nasjonalsosialistene for å ha henrettet Stauffenberg, og det er vel det bladet mener? Stauffenberg ble som kjent henrettet av sin medsammensovner, general Fromm, som hoppet av i siste øyeblikk og lot de medsammensovnerne i Bendlerstrasse skyte for å redde eget skinn. En annen sak er det vel at det ville ha gått ham ilde om han hadde falt i klørne på Himmlers folk også.

OGSÅ DER

I Britannia er det kommet ut en bok av Angus Calder som heter «The Peoples War». Også den er en selvransakelse, og resultatet viser at det også der i første rekke var maktthavernes krig. NORSK MILITÆRT TIDSSKRIFT skriver om boken: «Krig medfører etter sigende en senkning av den moralske standard i samfundet. Calders bok er egnet til å underbygge påstanden. Svartebørs, forbrytelser, umoral og desertering fulgte i krigens kjølvann. Bare i oktober 1944 deserterte 80 000 mann fra de væpnede styrker, og det er anslått at 20 000 desertører fra de britiske styrker fortsatt var på

frifot etter krigen. Det er ikke et epos om heroisme og offervilje Calder har villet gi, men en nøktern beskrivelse også av de mørkere sider ved livet på den britiske hjemmefront.» Når skal vi så få en nøktern beskrivelse av den meget oppskrytte norske? Bortsett naturligvis fra det man allerede vet om snikmord, desertering til Sverige og utskielserne på så mange områder.

NÅR VI NEVNER

selvransakingen i Britannia i MILITÆRT TIDSSKRIFT, så har vi festet oss ved en anmeldelse av Liddell Harts «Den annen verdenskrig», begått av major Karl Torstensen. Han uttrykker sin forbauselse over at Liddell Hart ikke gir noen fremstilling av «undergrunnsbevegelsens innsats» og sier skuffet at «Forfatteren har tydeligvis ikke funnet denne betydningsfull (Partisan-krig i Sovjet og Jugoslavia unn-tatt)». Det faller tydeligvis ikke denne norske offiser av idag inn at Liddell Hart ikke godtar forbyrter og folke-rettstridig opptreden av sivilister (iallfall uten uniform) som krigføring, og at det er grunnen til at han lar krigsforbryterne hvile i glemsel.

KJØPER

«Fritt Folk», NS-bøker, NS-blader etc. Gi bud. B.M. «Historiker»

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv. Telefon 33 49 00

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlander kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo